

Задля господині

Євген Дудар

— О-о-о! Ігорчик! — вигукнули дуєтом мої знайомі, коли я переступив поріг їхнього домашнього вогнища.— А ми ніяк не дочекаємося.

— Затримали на роботі, — вибачився я.

— До столу, до столу! — заклопоталася господиня.— Ти ще й не вечеряв, мабуть...

На столі чого тільки не було: мариновані грибки і смажені окуні, телятина і мариновані яблука, варена картопля і шпроти. Поміж вивершеними тарілками стояло кілька пляшок.

— За зустріч після трирічної розлуки! — запропонував господар дому.

Випили.

— За те, щоб вони були частішими! — проголосила тост господиня.

Випили.

Я тост не проголошував. Мої тости ніколи не збуваються.

Господиня підклала в мою тарілку, а господар коментував: "Сама маринувала", "Наші власні", "Дістали".

— Моя Ліда того літа була за кордоном, — між іншим зауважив господар.

— Там не так, як у нас. Запросять у гості, поставлять пляшку вина, покладуть кілька цукерок— і все, — розповідала господиня. ‘

— Бо там перед тим, як іти в гості, наїдаються, а в нас ідуть в гості, щоб наїстися, — зауважив господар, наливаючи в чарки.

Прекрасний білий маринований грибок зірвався з моєї виделки.

— І справді, — продовжувала господиня, підкладаючи мені на тарілку картоплину.— Бо коли людина вип'є чарку, то вола з'їла б...

Я, зробивши холостий ковток, вигукнув:

— Це прекрасно!

Господар торкнувся моєї чарки, але я скромно зауважив:

— Дякую, дякую! Я вже...

— Ну що ти! Майже нічого не їв! — здивувалась господиня.— Невже я так погано готую?..

— Я, взагалі, їм дуже мало... Підводить печінка, даються ознаки нирки... Здає серце...

Господиня вирячилась на мене.

— Боже! Такий молодий... Тобі треба якнайшвидше одружитися, а то по тих їдальнях... Випий хоч сухого вина...

— О, ні! Ні! Я дуже вдячний!.. Розумієте, два тижні тому мене покусав скажений пес...

Господар нахилився до мого вуха:

— Ти хоч задля моєї господині що-небудь з'їж. Вона так старалася для тебе,

готувала...

Я поклав у рот шматочок телятини. Довго жував, але проковтнути не наважувався. Та задля господині все ж ризикнув.

За кілька днів мене зустрів інший колега:

— О! Тепер я вже тебе не відпущу! Дружина мені не дає спокою: "Запроси Ігоря в гості, запроси Ігоря в гості!" Вона в мене прекрасний кулінар. Пішли до мене, пішли!

— Дуже вдячний, але давай спочатку на кілька хвилин заскочимо в їдальню...